

Kurzemes Vārds: Svētdiena, 10. aprīlis, 1938

Fricis Puķītis. Ar operu uz Vidzemi

DĒTMAKIS TĪTAIS ZILAIS KALNS».— CIEMOS PIE JĀVA DILĪVA. — GAUJAS ROMANTIKA. Tipu ritu, tipu ritu — Iedziedās vagonu asis mums izbraucot no Liepā-jas un joņojot pāri klajumiem un cauri pavasarīga vēja apdvestiem mežiem. Tumsā gar vagonu logiem aizslīd šmaugo koku saturnsušie silueti. Liepājas opera brauc ar viesizrādēm uz Ziemeļvidzemī — Valmieru un Cēsīm, Šiem attālākiem ho Liepājas mūsu dzimtās zemes apvidiem. Man šķiet, ka no Hepāinlekiem visnemierīgākie gari gan laikam esam mēs — opernieki, jo esam kļuvuši šeit par lielākiem dzimtās zemes apceļotājiem . Ceļo gan, saprotams, arī mūsu drāmas aktieri uz izrādēm, bet ne tādos lielos maršrutos un ne tik lielā sastāvā. Tā nu mēs atkal braucam. Vagonā čalas, smieklī un skaļas sarunas, kā jau tas pie dziedoņiem parasts. Otrā rītā esam mūsu metropolē. Te iekāpj pie mums vēl daži dziedo-ņi, kuri dažas dienas agrāk atbraukuši uz Rīgu un tā nu pilnā sastāvā turpinām ceļu. Pirmās 2 viesizrādes — «Rigoletto» un «Ugunī» — mums paredzētas Valmierā, Piebraucam ap pusdienas laiku, un tā kā diena ir jau-#ka, ejam apskatīt pilsētu un apkārtni. Kopā ar dažiem dziedoņiem uzkāpjām pilsētā baznīcas tuvumā nesen uzcelti skatu torni Te atvērās skaists skats uz Valmieru un liču ločos tlluml aizvijušos Gauju. No Šejienes redzams arī apmēram 12 kilometru no Valmieras atstātais, zilās dūmakās tītais, teiksmainais Zilais kalns. Dziedonis Lielmanis, kas pēckara gados apmeklējis vidusskolu Valmierā . stāsta mums, ka Zilais kalns tāds izskatoties vten-Pat vasaras saulainās dienās tas no tālienes liekoties Itkā grimis zilā miglā. Apakša mums pie kājām uz Gaujas krasta atrodas vecas bruņinieku pilsdrupas. Pelēkais akmens mūris vietām saplaisājis, sadrupis un dažuviet' izskatās kā milža zobi, kas sniedzās ārā no zemes pretīm debesu zilgmei. Tālumā Zilais kalns pauž mūsu senču seno domu mūžīgu un stipru, še apakšā bruņinieku _ iebrucēju sadrupušie zobi un starp šiem pretstatiem klusā Valmiera dzīvo savu mierīgo, veselīgas attīstības pilno dzīvi.

«Rigoletto» izrāde vakarā norit labi un cik vērojams valmieriešiem tā patīk. Ansablī skaitliskā pārsvarā bijām mes vīrieši, bet to tiesu jo bra-ši izrādē turējās mūsu dāmas: Komisare, Večeroka un Blūmenfelde .

Otrā rītā, saulainā un jaukā, mēs trīs opernieki — Štrombergs, Ņiburis un eš gājām apskatīt Gaujas skaistos «stāvos krastus», kur Pāvila RozISa aprakstītie «Valmieras puikas» kādreiz noturējuši savas slepenās sanāksmes Aprunājoties ar kādu vietējo iedzī-votāju, kurš šai saulainā dienā arī atnācis Gaujmalfi, dabūjam zināt, ka mūsu plsU pazīirtasal soļotāja, — rekordista J&&* Dilis*, stāja* atsēdētie» tepat tuvumā. Nolēmām doties turpu un apskatīties, ka mūsu izcilākā sporta zvaigzne — Dāliņš dzīvo savā ikdienas mājas dzīvē savā dzimtajā novadā.

Sastopam viņu pie klēts izlabošanas darbiem lielos smagos zābakos un laucinieku darba drēbēs, bet tomēr pašapzinīgu un sirsnīgu . Laipni smaidīdams viņS aasveldnas a.t mums, kad pasakām, ka esam Liepājas opernieki un pie gadījuma viesizrāžu dēļ būdami Valmierā, nākam lūkoties, kā klājās mūsu diženam sportistam.

«Darba pa mājām jau netrūkst!»—saka Dāliņš.

«Kaut gan zemes platība man nekāda lielā nav, apm. 44 pūrvietas, un turu puisī un meitu, tomēr man ka jaunam iesācējam darba arī pašam vēl atliku likām. Dzīvojamā ēka gan nu pilnīgi gatava, bet netrūkst arvien vēl cita vajadzīga un nepieciešama darba». —

Apjautājamies par Dāliņa turpmākiem plāniem sportā. Smaida mušu sportists un saka, ka vistuvākā cīņa ir sacīkstes Berlīnē 24. aprīlī, kur viņš katrā ziņā gribot piedalīties. Ar treniņiem gan te neesot viegli, jo lauku ceļi nav piemēroti un trenēties jā-ejot — uē 2 kilometrus attālo šoseju

Vēl 60 to pārrunājuši par operas un sporta lietām un negribēdami mūsū laipno rekordistu vairs ilgāk darbā aizkavēt, — jo nav nekāda svēti diena, bet sestdienas priekšpusdiena, — atsvēcināties no mūsū ievērojami valKderleš*.

Vakarā parasti spraigumā aededam operas «Uguni» izrādi un etrl rīti braucām uz Cēsīm. Laiks sameties lietains uh Šo jauko pilsētu mums neizdodas neko daudz apskatīt. Tomēr nogaidījis izdevīgāku brīdi, ap pusdienas laiku, kad saulīte atkal izbāzusi galvu no mākoņiem, cauri pilsētai dodos uz 2 kilometru attālo brīnumjauko Gaujas krastu.

Pilsētas pusi upes krasts kalnains un pie Gaujas tilta no kalna nogāzes atveras brīnišķs skats' uz 80 romantiskāko un skaistāko no visām mūsū upēm. Klejoju vairākas stundas gar kalnainiem krastiem un atgriezās pilsētā, kad pēc mazas atpūtas drīz jau jāiet uz biedrības māju posties izrādei.

Nospēlējuši «Rigoletto», daži dziedoņi iet uz vagonu, citi atkal biedrības bufetē, vai kur kurais uzkavējas vēl dažas stundas pie glāzes alus.

Pirmdien caur Rīgu dodamies atpakaļceļā. Sajūtam jau Liepājas tuvumu, kad caur vagona logiem vilcienam apstājoties lasām pazīstamo staciju nosaukumu: Airītes, Skrunda, tad Kalvene, Durbe.

Tuvojoties mājām vagonu riteņi gan. tā šķiet, drusku gurdeni, bet tomēr apmierināti pār sliedēm klusi dzied: «tipu ritu, tipu ritu».

saassssss HMstf